

fatte den ærede Ordfører de samme Forbringere, og de ere idag af den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madsvig) atter meget stærkt bragte frem. Jeg troer, det vil blive meget vanskeligt at tilfredsstille de ærede Herrere, der stille disse Forbringere; idetmindste faldt der en Yttring af den ærede sidste Taler om, at man ikke kunde tage Hensyn til, om Tilstanden var noget mere eller mindre tilfredsstillende, eller om det geistlige Embede blev mere eller mindre vel besat og røgtet. Der kunde i disse Udtalelser ligge en stærk Opfordring til at søge at påvise, at Tilstanden mange Steder i Menighederne kun er meget lidet tilfredsstillende, at den mange Steder er aandelig Død saavel hos Læreren som i Menigheden, altsaa efter min Mening baade Nød og Trang, at Tilsynet mange Steder er saa svagt og bliver ført saa sjældent, at det i Virkeligheden ikke kan have noget Stort at betyde. Man kunde jo ogsaa påvise, at man ikke ad administrativt Veie ved Foranstaltninger, som burde træffes og let kunde træffes, søger at arbejde hen til at skaffe det kirkelige Embede en saa god Betjening som muligt. Dette skal imidlertid ikke bevæge mig til at fravige den Beslutning, jeg allerede tidligere efter moden Overveelse har taget; jeg skal ikke komme dybere ind paa disse Spørgsmaal. Det er af Fleertallet i Udvalgets Betænkning, og det er ved Udtalelser her i Salen gjentagende indrømmet, at der er store Mangler og Brøst tilstede i Kirken, som man kunde ønske afhjælpne, og deri troer jeg ligger en fuld Berettigelse til at forlange et saadant Lovforslag som det her foreliggende vedtaget. Jeg skal dog ikke dvæle længere herved, thi det vilde medføre, at jeg kom til at lægge Beslag paa det høie Things Tid, uden at det dog i Virkeligheden vilde føre til noget reelt Udbytte; jeg troer, det er umuligt at overbevise Folk, som engang ere bestemte paa ikke at ville lade sig overbevise. En Støtte for denne Anskuelse har jeg ogsaa fundet i den Maade, hvorpaa det ærede Fleertal har benyttet de indkomne Breve mod den her foreliggende Lov. Man har ikke paa nogen Maade villet see det Betydningsfulde, der ligger deri, at Brevene kun ere indkomne fra omtrent 400 Præsters Virke-

heds, og det uagtet den indtrængende Opfordring, der var udsendt til dem om ved denne Leilighed at træde djærvt op. Det er allerede igaar blevet fremhævet af Mindretallets ærede Ordfører, at en væsentlig Betragtning ved Brevene ogsaa var den, at Underkrifterne de allerfleste Steder ere blevne samlede, uden at Adressen iforveien har været Gjenstand for Overveelse og Discussion i noget dertil sammenkaldt Møde. Det er min Tro, at, dersom man nu vilde samle Underkrifter paa lignende Breve, saa vilde deres Tal blive meget ringere, thi det er vist, at Bevægelsen har lagt sig, at Lidenstaberne paa Landet ikke mere ere i saa stærkt Oprør, som de tidligere have været. Dermed vil jeg ingenlunde sige, at Lidenstaberne ikke skulle have været og maatte endnu ere i Bevægelse saavel i det i denne Sag nedsatte Udvalg som nu her i Salen. Det er intet Beviis for, at der ikke i Hjærterne er stærk Bevægelse, at Ordene glibe roligt hen over Læberne, eller at de blive fremførte med Smil paa Læben. — Som jeg opfatter Sagen, og efter hele min Stilling til den skal jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger; men jeg maa strax tillade mig at gjøre en Bemærkning ved en Paastand, som den ærede Ordfører fremkom med igaar. Han sagde, at det kun var fra en bestemt Side i Kirken, at Forbringelsen om Indrømmelsen af en større Frihed blev fremsat. Ved denne Sags 1ste Behandling antydede jeg ganske bestemt, at jeg ikke hørte til denne Side i Kirken, og desuagtet har jeg den varmeste Interesse for Lovforslaget og for den Frihed, som derved skal indrømmes i Kirken, og der er mange Mænd, der ligesaa lidt som jeg høre til den grundtvigianste Retning i Kirken, der dele min Anskuelse. Deri, troer jeg, ligger et Beviis for, at den ærede Ordførers Paastand dog ikke er saa fuldt begrundet, en Paastand, som vistnok ikke vilde være uden Betydning for mange Medlemmer her i Salen. — Trods Alt, hvad der er udtalt i Udvalget og hvad der er sagt her i denne Sal, hvad der er skrevet og talt udenfor, staaer det for mig ganske klart og utvivlsomt, at der ikke er de store Fare for Folkekirkens Bestaaen ved dette Lovforslag, som man søger at gjøre gjældende. Det er frem-